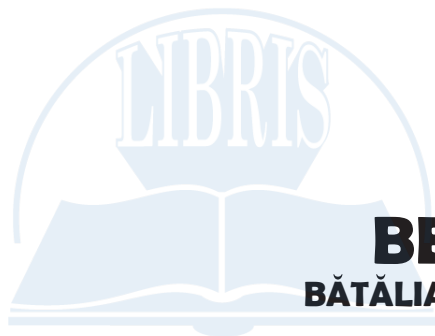

BERLIN

BĂTĂLIA DIN GROPIUS

Traducere: GEANINA TIVDĂ

Redactare: ADELINA BOICU-DRAGOMIR

Corectură: RODICA CREȚU

Tehnoredactare: CRISTINA GVINDA

Fabio Geda, Marco Magnone, *Berlin. La battaglia di Gropius*

Copyright © 2016 Mondadori Libri S.p.A., Milano

All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții
sunt rezervate Editurii CORINT JUNIOR,
parte componentă a GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

ISBN 978-973-128-719-5

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GEDA, FABIO

Berlin - Bătălia din Gropius / Fabio Geda, Marco Magnone ;
trad.: Geanina Tivdă. - București : Corint Junior, 2016

ISBN 978-973-128-719-5

I. Magnone, Marco

II. Tivdă, Geanina (trad.)

821.131.1-31=135.1

BERLIN

BĂTĂLIA DIN GROPIUS

Fabio Geda &
Marco Magnone

Traducere din limba italiană:
Geanina Tivdă

CORINT JUNIOR

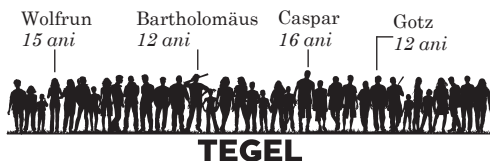
*Se citea în ochii lor cum și cât de mult
iubeau bucata aceea de pământ și că, dacă
ar fi fost nevoie, ar fi apărât-o luptând.*

F. MOLNÁR, *Băieții din strada Pal*

DECEMBRIE 1978

GRUPURILE DIN BERLIN

1

Mai întâi se auzi un zgomot de ferestre sparte. Apoi, urletele fetelor și torțele aprinse care se roteau, trecând prin ferestre și aprinzând tot ce le ieșea în cale. Luară foc păturile, tapițeria și hainele strânse în teancuri prin colțurile camerelor. Luară foc desenele prinse cu cârlige de rufe de niște fire care atârnavă din tavan și cărțile ilustrate care le plăceau fetițelor. Luară foc scările și flăcările se cățără ca niște păianjeni, sus, pe trepte.

Incendiul se răspândea cu o viteză uluitoare, devorând lemnul cu lăcomia unui dragon care fusese obligat să țină post secole. Iar micul castel alb din extremitatea sudică a Pfaueninsel, pe care fetele din Havel o numeau casă, era făcut din lemn, în întregime din lemn – de la podea la pereți și tavan.

Totul se petrecu astfel. Într-o clipă. Fără preaviz.

Era ajunul Crăciunului.

Seara de 24 decembrie 1978.

Fu surprins chiar și un mic șoim care zbura pe deasupra pădurii, căutând hrană. Până în acel moment i se păruse o noapte de pace în Berlinul de Vest, deloc diferită de cele domoale și tăcute, pe care le văzuse succedându-se în ultimii trei ani, de când o lume se sfârșise și o alta începuse. În câteva luni, din vara lui 1975 până în primăvara lui 1976, lumea adulților care îl făcuse mereu să se gândească la un stup uriaș luase sfârșit. Înainte, orașul nu dormea niciodată, cu mașinile și casele toate la fel, cu muzicile, râsetele și strigătele care însufleteau piețele, cu fumul de la fabrici și luminile

marilor bulevarde care se înălțau zi și noapte până mușcrau din cer. Apoi ceva se schimbaseră. Văzuse cozi lungi pe străzile care duceau de cealaltă parte a Zidului, la gări și aeroporturi. Auzise sirenele urlând. Nu avea de unde să știe, dar cauza era un virus misterios, despre care nu se cunoșteau nici originea, nici tratamentul, dar care lovea mortal pe oricine avea peste optsprezece ani, și uneori și mai tineri. Urmaseră luni în care luminile se stinseră una după alta, cu excepția vreunui incendiu izolat; mașinile se opriseră și fumul încetase să iasă pe coșurile fabricilor. Și totuși în oraș mai era cineva. Tineri. Tinere. Copii. Neputând rezista de unii singuri, se uniseră în grupuri, grupuri care deveniseră din ce în ce mai numeroase, așa încât trebuia să caute noi adăposturi, suficient de mari să încapă cu toții. Ca să supraviețuiască, începuseră să caute proviziile din supermarketuri, din magazine și din casele goale, iar când acestea se sfârșiseră, trebuia să învețe să vâneze. Și să se apere. Exact așa cum făcuse dintotdeauna micul șoim: noua ordine pe care o văzuse născându-se era foarte asemănătoare cu a lui.

Fetele dormeau la parter, strânse unele în altele ca să-și țină de cald. Seara petrecuseră, cântaseră, își făcuseră mici cadouri – mai ales coliere și brățări din sfoară, plastic, metal, pietre sau obiecte ornamentale caraghioase din lemn pe care fiecare dintre ele le sculptase cu mâinile ei. Aceasta era regula: la Crăciun, de zilele de naștere sau cu orice altă ocazie, cadourile trebuiau mereu făcute cu mâna. Era interzis să între într-un magazin și să pună stăpânire pe un obiect: acela nu era considerat un cadou, să intri într-un magazin era ceva ce oricine putea să facă în orice moment, pe când să realizezi un colier, împletind resturi de pânză, mărgelile și un fir de sfoară de cânepă, cerea timp, iar timpul, în

acea lume bolnavă în care se treziseră că trăiesc, era lucrul cel mai prețios.

Iată ce-și făceau cadou de Crăciun fetele din Havel: timp. Iar obiectele, chiar și cele mai puțin reușite, emanau valoarea ceasurilor dedicate realizării lor. Și de aceea deveneau inestimabile.

Apoi în acea seară râseseră mult, până le duru burta. Un grup de fetițe organizase o scenetă: o poveste cu niște dovlecei transformați în păsări fermecate și prințese prizoniere în gălbenușul unui ou de păun. Și, poate de atâta răs, din cauza oboselii din timpul iernii, a moșelii călduțe din căldările cu lemne aprinse, la scurtă vreme după spectacol căzuseră într-un somn liniștit.

În toiul nopții și în tăcerea de pe insulă, și mai profundă din cauza zăpezii care în ultimele săptămâni acoperise totul, pietrele spărseseră ferestrele. Doar printr-o întâmplare fericită nicio fată nu primi una în cap. După o clipă, prin geamurile făcute țândări pătrunseră torțele să coloreze în dungi întunericul cu lumina lor galben-portocalie.

Se treziră brusc din cauza gălăgiei și a fumului; se auziră țipete. În confuzia și în spaima generală, încercară să stingă focurile, să înăbușe flăcările folosind pături și haine, iar când păturile și hainele se aprindeau, le aruncau în zăpadă prin ferestrele pe unde torțele continuau să intre. Dar era imposibil.

— Să ieșim! strigă Nora, strângându-l pe Theo în brațe. Afară, afară toate!

Christa se luă cu mâinile de cap, nevenindu-i să creadă că se întâmpla așa ceva.

— Dar va arde castelul!

— Dacă nu ieșim, vom arde și noi!

Alergară pe poteca pe care o săpaseră în zăpadă. Cerul era limpede, plin de stele. Se rostogoliră una peste alta.

Christa era deja afară când își dădu seama că nu luase nici vioara, nici *The Dark Side of the Moon*, discul lui Pink Floyd pe care vecina ei, Angela, i-l dăduse cu puțin înainte ca virusul să-i ia viața. Se întoarse fără să se gândească de două ori.

— Unde te duci? strigă Britta.

— Vioara...

— Este periculos!

— Îmi ia o secundă.

— O să găsim alta în... Christa! Of, la naiba...

Christa intră din nou în micul castel.

Fumul o făcea să tușească, ochii o ardeau, căldura era de nesuportat. Lăsase ambele obiecte într-un cufăr, în cămăruța rotundă de la parter. Ajunse la ea strecurându-se printre flăcări, aplecată de spate și cu fularul pe nas și pe gură. Focul rodea colțul ușii. O deschise. În cameră pătrunsese fum, dar flăcările încă nu ajunseseră.

Christa se repezi la cufăr, dădu capacul la o parte, înveli discul și cutia cu vioara într-o pătură veche și le strânse la piept. În apropiere, sprijinit de zid, era unul dintre arcurile cu care se ducea de obicei la vânătoare. Îl luă instinctiv. Pe undeva trebuia să fie și tolba cu săgeți. Se uită în jur. Se auzi un pârâit, o bârnă în flăcări se izbi de podea, în fața ușii. Christa se duse la fereastră, o deschise larg, se ridică pe pervaz și alunecă în noapte, pe zăpadă; iar în stratul de omăt se rostogoli cu furie, ca să stingă căldura acumulată de corp. Era neagră de fum, iar părul și mânușile îi erau pârlite.

Cine? gândi ea. Cine a fost?

Făță de celelalte, ea se găsea pe partea opusă a castelului. Făcu înconjurul zidurilor, împiedicându-se și ținându-se la distanță de ferestre, prin care se auzeau în continuare zgomotele structurilor care cedau, ale trosniturilor și ale vâlvătăilor.

Îndată ce dădu colțul după al doilea turn, o văzu.

— Mereu am crezut că va fi distractiv să dăm foc castelului...

Fetele din Havel formau un grup compact pe cărarea ce ducea la vechiul debarcader. La vreo zece metri de ele era Wolfrun, călare. Limbile de foc se reflectau pe fața ei și pe pielea animalului. În spatele ei, vreo sută de tineri din Tegel: îmbrăcați în negru, cu ochii injectați. Mai erau câteva torțe aprinse. Wolfrun nu era singura călare. Vreo duzină dintre ei călăreau animale nervoase, care scoteau abur pe nări și loveau din picioare, speriate de flăcări. În lunile trecute, de când Wolfrun găsisese primul cal, reușiseră să mai prindă alții și să-i domesticească încet-încet. Al ei era un trakehner maro cu o pată albă pe spate. Îl botezase Ziggy, în onoarea lui Ziggy Stardust, căci David Bowie era cântărețul preferat al surorii ei, Dorothea.

— Dar asta nu e doar distracție... continuă Wolfrun. Priviți!

Întinse un braț, arătând spre Havel: pe fluviul înghețat se întindea o pată de lumină gălbuie, care contrasta cu albastrul și argintiul cristalelor de zăpadă.

— Aceasta este splendoare, spuse.

— Te omor! îi strigă Christa, cu ochii tăioși scânteindu-i de furie, care ardeau pe fața neagră de funingine.

În jur, tovarășele ei tremurau de frică și de frig și aveau pielea de găină pe picioare și pe brațe: abia avuseseră timp să-și pună pe ele unele o geacă, altele două pulovere, cele mai rapide, sau cel mult un fular, mănuși ori o căciulă. Și Christa avea pielea de găină, dar nu din cauza frigului, că nu-l simțea, ci de ură, ură în stare pură. Și, deși cu o mână strângea încă la piept boccea cu singurele lucruri care-i erau dragi, se aruncă spre Wolfrun, fluturând cu cealaltă mână arcul asemenea

unui băț. Ziggy deveni nervos. Măinile Norei și ale câtorva fete ieșiră din neant ca să o oprească.

— Lăsați-mă, strigă Christa. Vreau să-i scot ochii!

Wolfrun îl liniște pe Ziggy, trăgând de hățuri, îi mângâie coama și se aplecă să-i șoptească ceva la ureche.

— De ce? spuse Nora tremurând și continuând să o strângă de un braț pe Christa, care încerca să se desfacă și arunca injurii spre Wolfrun. Nora avea chipul obosit și ochii cu cearcăne adânci. În ultimele luni parcă îmbătrânise brusc.

— De ce... ce? zâmbi Wolfrun.

— De ce... asta?

Nora tuși să dea afară fumul care deja cuprinsese tot luminișul și îi pătrundea în gât și ridică o mână în direcția flăcărilor.

Wolfrun oftă.

— Aș putea să-ți spun că am făcut-o deoarece v-am promis-o. Ți amintești Sărbătoarea Morții? Dacă nu ar fi fost prietenul acela al vostru, care a avut ideea să dea ortul popii în acea noapte... Cum se numea? Sven. Așa, dacă n-ar fi fost din cauza lui și a lui Chloe, care avea o slăbiciune pentru el, noi l-am fi ținut pe Theo și am fi venit aici împreună să dăm foc... râse ea. În seara aceea câștigaserăm noi. Moartea lui Sven a fost un șiretlic arrogant din partea voastră.

Christa scrâșni din dinți:

— Un șire...

— Deci aș putea să-ți spun că am făcut-o din răzbunare, continuă Wolfrun fără să-i dea atenție. Sau pentru dreptate. Dar ar fi o minciună.

Zgomotul scos de ceva ce se frângea, urmat de o bufnitură, o făcu să se întoarcă spre turn. Focul care ieșea prin ferestre și prin acoperiș producând un fum gros, mai închis decât întunericul, fu împins de un curent de aer. Câțiva tineri din Tegel aplaudară.

— În realitate, am făcut-o pentru că așa aveam chef...

— Pentru că *asa aveai chef?*

— Da. Citiserăm undeva că era totul din lemn.

— Sunteți nebuni, spuse Nora, cu privirea cuiva care traversase pe jos Antarctica. O ceată de nebuni.

— Iarna este lungă, oftă Wolfrun. Este lungă și când viața este scurtă.

Christa dădu să sară din nou. Ar fi vrut să-i alunge în gaura de unde ieșiseră, dar Nora o ținu: în ciuda oboșelii, știa că, dacă ar fi căutat confruntarea, situația nu ar fi făcut decât să se înrăutățească și că ar fi trebuit să gândească asemenea unor artificieri care au de dezamorsat o bombă. *Trebuie să plecăm, se gândi. Să nu-i lăsăm lui Wolfrun timp să-i vină în minte alte tâmpenii. Să ne punem la adăpost.*

— În orice caz, continuă Wolfrun, acum l-aș lua înapoi pe Theo, dacă nu vă deranjează. Anneke întreabă deseori de el.

— Nu, nu cred că o vei face.

Toți se întoarseră.

Britta răsărise de după un foișor. Ținea în mâini o pușcă, îndreptată către Wolfrun.

— Fă un singur pas spre Theo și ești moartă, spuse.

Își depărtă picioarele, ca să aibă o poziție mai bună, iar zăpada scârțâi sub cizmele ei.

— Și asta ce mai este?

Britta deschise gura să vorbească, dar Nora fu cea care răspunse.

— Este o posibilitate, spuse. Lasă-ne să plecăm și nimeni nu va avea de suferit.

— Jucați la cacealma. Nu aveți cartușe. Toate munițiile din oraș s-au terminat de multă vreme.

Britta scutură din cap, să-și dea din ochi o șuviță de păr pârlită care se desprinsese din coadă, apoi ridică

pușca de-o șchioapă, ca pentru a ținti ceva deasupra capului lui Wolfrun.

Împușcătura explodă violent, neașteptat. Cineva își strânse capul între umeri, o fată țipă, doi băieți din Tegel, care priveau fermecați incendiul, se aruncară la pământ de frică. Ziggy se ridică în două picioare, iar Wolfrun, ca să nu alunece, trebui să strângă hăturile atât de tare, încât o durură degetele. Ecoul împușcăturii pluti prin aer, apoi fu absorbit de zăpadă.

— Acum noi plecăm, spuse Britta, cu glasul tremurând atât de frig, cât și din cauza gestului ei. Și dacă ne urmăriți... dacă ne urmăriți, va fi vai de voi.

— Ia te uită... rânji Wolfrun, care încă încerca să-l liniștească pe Ziggy. Dar sunteți pline de surprize, nu glumă, prințeselor.

Și puțin mai târziu adăugă:

— Bine, așa facem... vă vom lăsa să plecați. Dar când ajungeți la Gropiusstadt, căci știu că acolo mergeți să vă refugiați la băieței, când ajungeți, spuneți-le prietenilor voștri să se pregătească. Fiindcă sosim și noi.

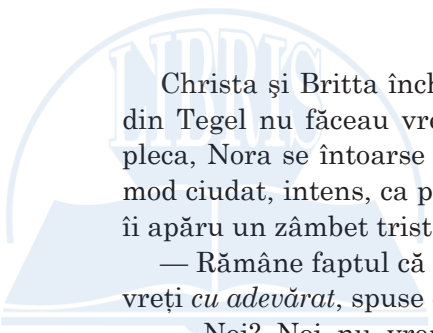
Christa și Nora schimbă o privire una cu cealaltă: aprinsă de furie, a Christei, lipsită de culoare, a Norei.

— Spuneți-le, continuă Wolfrun, că vom veni să vă prindem, cu sau fără puști.

— Iute, iute, cât ne ia să urinăm pe cenușa castelului, spuse Caspar, strângând din ochii atât de deschiși la culoare, încât păreau albi.

Gotz și Bartholomäus, care erau lângă el, și băieții din Tegel din spatele lui râseră și aplaudară, ridicând torțele spre stele.

La un semn al Norei, una după alta, în procesiune tăcută și aruncând o ultimă privire plină de durere spre castelul în flăcări, fetele din Havel se îndreptară spre fluviul înghețat: fusese atât de frig în ultimele săptămâni, încât puteau trece pe jos.

Christa și Britta încheiau șirul, să se asigure că cei din Tegel nu făceau vreo glumă. O clipă înainte de a pleca, Nora se întoarse spre Wolfrun. O studie într-un mod ciudat, intens, ca pe o enigmă de rezolvat; pe buze îi apăru un zâmbet trist.

— Rămâne faptul că nu am înțeles încă ce vreți... ce vreți *cu adevărat*, spuse ea.

— Noi? Noi nu vrem nimic, răspunse Wolfrun și înălță din umeri. De aceea vom avea!

Fusese o iarnă grea în Gropiusstadt, cartierul popular unde lungi șiruri de blocuri de locuințe palide, separate de străduțe, curți și grădinițe, pe care timpul le transformase în pete de vegetație sălbatică, încadrau enormul complex de clădiri în formă de potcoavă pe care Jakob și ceilalți îl aleseseră drept loc de refugiu. De fapt *era* o iarnă grea, căci nu se încheiase și, din câte știau, ar mai fi putut ține câteva luni. Pentru prima dată avuseseră dificultăți să găsească suficientă mâncare. Da, pusese deoparte saci peste saci de castane și tuberculi, în timpul toamnei; și era adevărat că datorită frigului puteau conserva carnea mai mult timp, când o găseau. Dar vânatul era foarte rar. Și, cum râurile și canalele erau înghețate, era greu să pescuiască.

Sabine, una dintre fetele mai mari din Gropiusstadt, scundă, cu niște ochelari mici și rotunzi și fața ascuțită ca o vulpe, petrecuse mult timp ca să organizeze școala pentru copii: ea și alți băieți și fete mai mari făceau lecții de matematică, gramatică, științe. Dar cele mai interesante, cele pe care copiii le urmăreau cu cea mai mare atenție, erau lecțiile de istorie; căci Sabine povestea istoria ca pe o mare aventură și mai ales istoria recentă, din care aproape toți încă păstrau amintiri calde, chiar dacă șterse, le stârnea curiozitatea, de parcă ar fi fost vorba despre o lume magică și plină de minuni, o lume care pentru scurtă – foarte scurtă – vreme fusese și a lor.